

„Erős, harcos nők világa,
akik megindítóan érzékenyek is egyben.”
– *Jewish Chronicle*

COURT OF FROST AND STARLIGHT

fagy és csillagfény udvara

fine
selection

SARAH J. MAAS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

SARAH J. MAAS

COURT
OF
AND
STARLIGHT

fagy és csillagfény udvara

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*Mindazoknak, akik felnéznek a csillagokra,
és kívánnak valamit.*

1. FEJEZET

Feyre

AZ ELSŐ TÉLI HÓ egy órája kavargott a szélben Velaris utcáin.

A föld a múlt héten keményre fagyott, most pedig, mire befejeztem a reggeli sonkás pirítósomat, amit egy jó erős teával öblítettem le, a világos macskaköveket finom fehér réteg borította.

Fogalmam sem volt róla, hol lehet Rhys. Amikor felébredtem, már nem volt az ágyban, szó szerint csak hült helyét találtam. Nem volt ebben semmi meglepő; az elmúlt napokban mindketten a végtelenségig elfoglaltak voltunk.

Ültem a városi házunkban, a hosszú, cseresznyefa ebédlőasztalnál, és grimaszolva néztem az ólomüveg ablak mögött örvénylő havat.

Régen rettegtem az első hótól, a hosszú, kegyetlen telektől.

De a hosszú, kegyetlen tél űzött két éve az erdő mélyére, a hosszú, kegyetlen tél miatt váltam olyan kétségbeesetté, hogy megöljek egy

farkast, és végül ez juttatott engem el ide, ebbe az életbe, ebbe a... boldogságba.

A hó kövér pelyhekben hullott a ház előtti keskeny pázsit kiszáradt fűvére, és cukormázréteget vont a díszes kerítés tüskéire és íveire.

Ahogy a hópelyhek örvénylettek, a lelkem mélyén felkavarodott valami fényes, friss erő.

Az Éjszaka udvarának úrnője voltam, igen, de az összes többi udvarból is volt bennem valami. Úgy tűnt, hogy a Tél akar most játszani velem.

Mikor ébredés után teljesen magamhoz tértem, leengedtem a tudatomat védő fekete falat, és átküldtem egy gondolatot Rhysnek a bennünket összekötő lélekhídon keresztül. *Hová repültél ilyen korán?*

A kérdésem elillant a sötétségben, biztos jeleként annak, hogy Rhys nincs Velaris közelében, sőt valószínűleg az Éjszaka udvarának határain belül sem. Nem volt szokatlan a helyzet, hiszen az elmúlt hónapokban sorra járta a szövetségeseinket, hogy megszilárdítsa a kapcsolatainkat, kereskedelmi megállapodásokat kössön, és tisztában legyen a többiek szándékaival most, hogy már nem áll a fal. Ha a munkám engedte, gyakran csatlakoztam hozzá.

Megettem az utolsó falatot, kiittam az utolsó korty teát, és a konyha felé indultam. Várhat még a játék a jéggel és a hóval.

Nuala a konyhapultnál már az ebédet készítette elő. Ikertestvérenek, Cerridwennek nyoma sem volt. Nem engedtem, hogy elvegye tőlem a tényért.

– Hagyd, elmosom – mondtam köszönés helyett, amit a könyökéig húspástétomtól maszatos ködkísértet hálás mosollyal fogadott. Hallgatag lány volt, mindazonáltal sem őt, sem az ikertestvérét nem lehetett szégyenlősnek mondani. Akkor főleg nem, amikor Rhysnek és Azrielnek dolgoztak, más szóval kémkedtek.

– Még mindig esik a hó – kommentáltam a mindenki számára nyilvánvaló tényre, és kinéztem a konyhaablakból a kertbe, miközben a tányért, a villát és a csészémet előlbitettem. Elain már előkészítette a kertet a télre, és a kényesebb bokrokat és virágágásokat zsákvászonnal fedte be. – El fog ez állni egyáltalán?

Nuala ráhelyezte a szép rácsos tésztát a pástétomra. A széleket összeszenyomkodta. Áttetsző, árnyékszerű ujjával fürgén és ügyesen dolgozott.

– Szép lenne, ha fehér napfordulónk lenne – mondta trillázó, ám egyszerre fojtott hangon. A hangja tele volt suttogásokkal és árnyakkal. – Néha egész enyhe az idő ilyenkor.

Tényleg, a téli napforduló egy hét múlva lesz. Még mindig újnak éreztem királynői szerepemet, és csak halvány elképzelésem volt hivatalos teendőimről. Lehet, hogy itt is van főpapnőnk, aki majd valami szörnyű ceremóniát fog előadni, ahogy Ianthe tette egy évvel ezelőtt...

Egy éve. Ti jó istenek! Rhys közel egy éve hajtotta be rajtam a megállapodásunkat, mert mielőbb ki akart engem szabadítani a mérgező Tavasz udvarából, és ezáltal megmenteni az összeomlástól. Csak a Jó Anya tudja, mi történt volna, és hol lennék most, ha csak egy percet késik

Az örvénylő hó bepetyyázta a kertet, a pelyhek beakadtak a bokrokat borító zsákvászon barna redői közé.

Eszembe jutott a párom, aki olyan keményen és önzetlenül küzdött, pedig semmi reménye nem volt arra, hogy mi együtt leszünk.

Mindketten megküzdöttünk a szerelmünkért, a vérünket adtuk érte. Rhys meg is halt érte.

Még most is felrémlt előttem a pillanat, álmaimban, de ébren is. Láttam az arcát, a mellkasát, ami már nem emelkedett és süllyedt, és a szétszakadt lélekhidunkat. Éreztem az úrt a mellkasomban, ott,

ahol a kötelékünk és ahol *Rhys* volt. Eltűnése továbbra is ott visszhangzott bennem, még most is, hogy a kötelék újra élőn áramlott közöttünk, akár éjszaka a csillagfoltos folyó. Felriasztott az álomból, elvonta a figyelmem beszélgetés közben, de akkor is, ha képeket nézegettem, sőt még evés közben is.

Rhys pontosan tudta, miért kapaszkodom belé számos éjszakán, és miért szorítom meg a kezét időnként fényes nappal is. Tudta, mert én is tudtam, hogy a tekintete miért mered időnként a távolba, miért néz úgy kettőnkre, mintha nem hinne a szemének. Néha úgy dörzsölte a mellkasát, mintha így akarná a fájdalmát csillapítani.

A munka mindkettőnknek segített. Az elfoglaltság, a koncentráció. Időnként félttem a csendes, tétlen napoktól, amikor ezek az emlékek végül lecsaptak rám. Ilyenkor nem létezett semmi más körülöttem, csak én, a gondolataim és az emlék, hogy Rhys holtan fekszik a rideg kövön, Hybern királya megroppantja apám nyakát, az illírek felrobbannak a levegőben és hamuként hullnak a földre.

Talán eljön az a nap, amikor már nem kell munkával távol tartanom magamtól ezeket az emlékeket.

Szerencsére a közeljövőre bőven akadt tennivaló. Velaris újjáépítése a hyberni támadások után csak egy volt a nagy feladatok közül. És a többi sem tűrt halasztást, Velarisben és a határain túl, az Illír-hegységben, a kőbe vájt városban és az Éjszaka kiterjedt udvarában. Nem beszélve Prythian többi udvaráról és a Prythian mögött alakuló új világról.

De most a napforduló volt a lényeg: az év leghosszabb éjszakája. Az ablaktól Nuala felé fordultam, aki továbbra is a pástétom tökéletesítésén fáradozott.

– Ez itt is különleges ünnep, ugye? – kérdeztem, mintegy mellékesen. – Nemcsak a Tél és a Nappal udvarában. – És a Tavaszében.

– Ó, igen! – felelte Nuala, aki a konyhapult fölé hajolva méregette a művét. Gyakorlott kém volt, maga Azriel képezte ki, emellett mesterszakácsként is tündökölt. – Közel áll a szívünkhöz ez az ünnep. Olyan meghitt, meleg, barátságos. Ajándékok, zene, finom ételek... Néha mindez a csillagos ég alatt... – Úgy hangzott, hogy ez tökéletes ellentéte annak a zabolátlan, napokig tartó mulatozásnak, amin tavaly részt vettem. Ajjaj, ajándékok.

Ajándékokat kell vásárolnom mindannyiuknak. Nem is jó szó, hogy kell, mert *akartam* én is.

Hisz ők mind a barátaim, akiket már a családomnak tekintek, és akik harcoltak, a vérüket adták és majdnem meg is haltak.

Elhessegettem a tudatomba villanó képet: a sebesült Cassian fölé hajoló Nesta jutott az eszembe, aki arra készült, hogy együtt halnak meg a harcban Hybern királya ellen. Mögöttük apám holtteste.

Megráztam a fejem. Jót fog tenni nekünk az ünneplés, hisz olyan ritkán fordult elő, hogy néhány óránál hosszabb időt töltöttünk volna együtt.

– És mindez a pihenés ideje is – folytatta Nuala. – És hogy elgondolkodjunk a sötétségen, hisz miatta ragyoghat a fény.

– Zajlik ilyenkor valamilyen szertartás is?

A ködszellem vállat vont.

– Igen, de közülünk senki sem szokott elmenni rá. Főleg azoknak szól, akik a fény újjászületése előtt akarnak tisztelni úgy, hogy rendszerint az egész éjszakát koromsötétben töltik. – A szellem mint ha vigyorgott volna. – Nekem és a nővéremnek nem olyan nagy újdonság, ahogy a főúrnak sem.

Bólintottam, és igyekeztem leplezni megkönnyebbülésem, hogy nem kell órákat egy templomban gubbasztanom. A tiszta tányért a mosogató melletti kis faállványra tettem száradni, Nualának sok

szerencsét kívántam az ebédhez, és elindultam az emeletre, hogy átöltözzek. Cerridwen korábban már kikészítette a ruháimat, de neki magának továbbra sem volt semmi nyoma. Felvettem a vastag, szürkésfekete pulóvert, a szűk, fekete nadrágot és a szőrmével bélelt csizmát, aztán laza copfba fontam a hajam.

Egy évvel ezelőtt elegáns ruhát adtak rám és ékszerekkel „díszítettek fel”. Ebben kellett parádéznom a felcícomázott tömeg előtt, úgy bámultak, mint egy díjnyertes tenyészkanecát.

Itt viszont... Mosolyogva pillantottam le a bal kezemen hordott ezüst-zafír karkötőre és a gyűrűre, amit a Takácstól nyertem el az erdőben.

Aztán lehervadt az arcomról a mosoly.

Őt is láttam lelki szemeim előtt. Strygát, ahogy áldozata vérével összefröcskölve áll Hybern királya előtt. A király a kezei közé fogta Stryga fejét, és eltörte a nyakát. Aztán odavetette a testét prédául a szörnyetegei elé.

Ökölbe szorult a kezem, az orromon vettem levegőt, a számon keresztül fújtam ki, addig, míg el nem múlt a szédülés, és már nem éreztem úgy, hogy a szoba falai összepréselnek.

Egy idő után képessé váltam arra is, hogy a tekintetemmel végigpásztázzam Rhys szobájában, vagyis a közös szobánkban a személyes tárgyakat. Hálószobának tényleg nem volt kicsi, de az utóbbi időben valahogy egyre szűkebbnek éreztem. A rózsafa íróasztal a fal mellett tele volt a tennivalóinkkal kapcsolatos papírokkal, könyvekkel. Az ékszereim és a ruháim egy része itt, a többi a régi szobámban volt. És ott voltak még a fegyverek.

Tőrök, kardok, tegezék és íjak. A fejemet vakartam a súlyos, fenyegető *buzogány* láttán, amit Rhys úgy dugott az íróasztal mellé, hogy eddig nem is vettem észre.

Nem is akartam tudni róla, honnan van, bár semmi kétségem nem volt afelől, hogy Cassian áll a dolog hátterében.

Persze tarthattuk volna másutt is a dolgainkat, de... A homlokomat ráncoltam az illír kardom láttán, amit a terebélyes szekrénynek támasztottam.

Ha a várost maga alá temeti a hó, kihasználhatnám arra a napot, hogy rendet rakok. Helyet keresek mindennek, főleg a buzogánynak.

Ez szép kihívás lenne, mert Elaine is elfoglalta az előtérhez közeli hálószobát. Nesta a város túlsó végén talált otthonra, de ezen a téman most nem akartam rágódni. Lucien legalább a folyónál választott egy elegáns lakást otthonául, miután visszatért a csatából, és a Tavasz udvarából.

Nem érdeklődtem a Tavasz udvarában tett látogatásáról és Tamlinről sem.

Lucien sem magyarázkodott a monoklija és a felszakadt ajka miatt. Csak azt kérdezte Rhystól és tőlem, hogy tudunk-e egy lakást ajánlani Velarisben, mert nem akar tovább a terhünkre lenni a városi házban, de a Szél házában sem akar élni, a világtól elzárva.

Nem említette Elaint vagy a kapcsolatukat. Elaine azt sem kérte tőle, hogy maradjon, és azt se, hogy menjen. Lucien sérüléseivel kapcsolatban sem tett megjegyzést.

Lucien mindenesetre maradt, és elfoglalta magát, gyakran napokra, hetekre eltűnt a városból.

A városi ház még úgy is kicsit kicsinek tűnt, hogy Lucien és Nesta is a saját lakásukban laktak. Annál is inkább, mert Mor, Cassian és Azriel is itt maradt. A Szél háza túl nagy, túl hivatalos volt, és túl messzire esett a belvárostól. Egy-két éjszakára nem rossz, de... Ezt a házat sokkal jobban szerettem.

Itt éreztem otthon magam. Az első igazi otthonom volt. Jó lesz itt ünnepelni a napfordulót, együtt a többiekkel, akármilyen nagy is a zsúfoltság.

Fintorogva néztem a halom elrendezendő papirosra: levelek más udvarokból, állást, pozíciót kereső papnőktől, az emberek és a tündérek birodalmaiból. Már hetek óta ide-oda tologattam, és végül ma reggel döntöttem úgy, hogy végignézem őket.

Az Éjszaka úrnője, a Szivárvány-negyed és az... íróasztal védelmezője.

Sóhajtva vettem át a copfom a vállamon. Lehet, hogy azt adom magamnak ajándékba napfordulóra, hogy felveszek egy személyi titkárt, aki végigolvassa és megválaszolja a postám, és kiválogatja, ami fontos.

Jó lenne egy kis idő önmagamnak, Rhysnek...

Az udvar költségvetését is át kellett nézнем. Rhys soha nem fordított különösebb figyelmet rá. Meg akartam nézni, hogyan tudnék pénzt lecsípni egy személyi titkárra. A kettőnk érdekében.

Tudtam, hogy a kincstárunk csurig van, és könnyedén megengedhetnénk magunknak egy titkárt, anélkül, hogy a vagyónunk ettől jelentősen megcsappanna, de nem sajnáltam erre a munkára a fáradságot. Sőt, valójában imádtam dolgozni. A vidéket, az embereket éppúgy a szívembe zártam, mint a párom. Egészen tegnapig szinte minden ébren töltött percemben azzal voltam elfoglalva, hogy az embereknek segítek. Egészen addig, míg udvariasan, kedvesen arra nem kértek, hogy *menjek haza és élvezzem az ünnepet*.

A háború után Velaris népe felnőtt a kihíváshoz, hogy újjáépítsék a várost és támogassák egymást. Mielőtt én előálltam volna az elképzeléssel, hogy *hogyan* lehetne segíteni, már gombamódra szaporodtak a különféle szervezetek. Néhányban önkéntes munkát

vállaltam tehát, segítettem otthont találni a fedél nélkül maradtoknak, olyan családokat látogattam, akiket különösen keményen sújtott a háború, és azokkal is foglalkoztam, akik mindenüket elvesztették, segítettem nekik, hogy felkészüljenek a télre, új kabátot és élelmet kapjanak.

Létfontosságú volt mindez, olyan hasznos tevékenység, ami elégedettséggel töltött el, de még mindig volt mit tenni, *még* tudtam volna segíteni. Én, személyesen. Csak még nem jöttem rá, hogyan.

Úgy tűnt, nem én vagyok az egyetlen, aki a szívéen viseli azok sorát, akiket oly sok veszteség ért. Az ünnep közeledtével újabb önkéntesek jelentkeztek, akik megtöltötték a Kelmék és ékszerek palotája mellett a Városháza nagytermét, ahol sok társaságnak volt a székhelye. Az egyik jótékonyági szervezet idősebb hölgy képviselője azt mondta, hogy a *segítségem felbecsülhetetlen. De szinte minden nap itt vagyok, és túlhajszolom magam, ezért vegyek ki egy hét szabadságot, mert megérdemlem. Ünnepelek a párommal.*

Próbáltam tiltakozni, hangoztatva, hogy még van kiosztásra váró kabát, tüzelő, de a tündér csak körbemutatott: a termet zsúfolásig megtöltötték az önkéntesek. *Több a segítségünk, mint a tennivaló.*

Amikor újra tiltakozni próbáltam, kitessékelt a bejáraton. És becsukta utánam.

Végül felfogtam. Ugyanez a történet játszódott le a többi szervezetnél is, ahol tegnap délután jártam. *Menjen haza és élvezze az ünnepet!*

Így tettem, legalábbis ami az első tanácsot illeti. Az *élvezet* viszont...

Ekkor meghallottam Rhys sötéten szikrázó mágiájának morgását, a kötelékünkön keresztül végre felvillant a válasza a hollétét firatató kérdésemre: *Devlon táborában vagyok.*

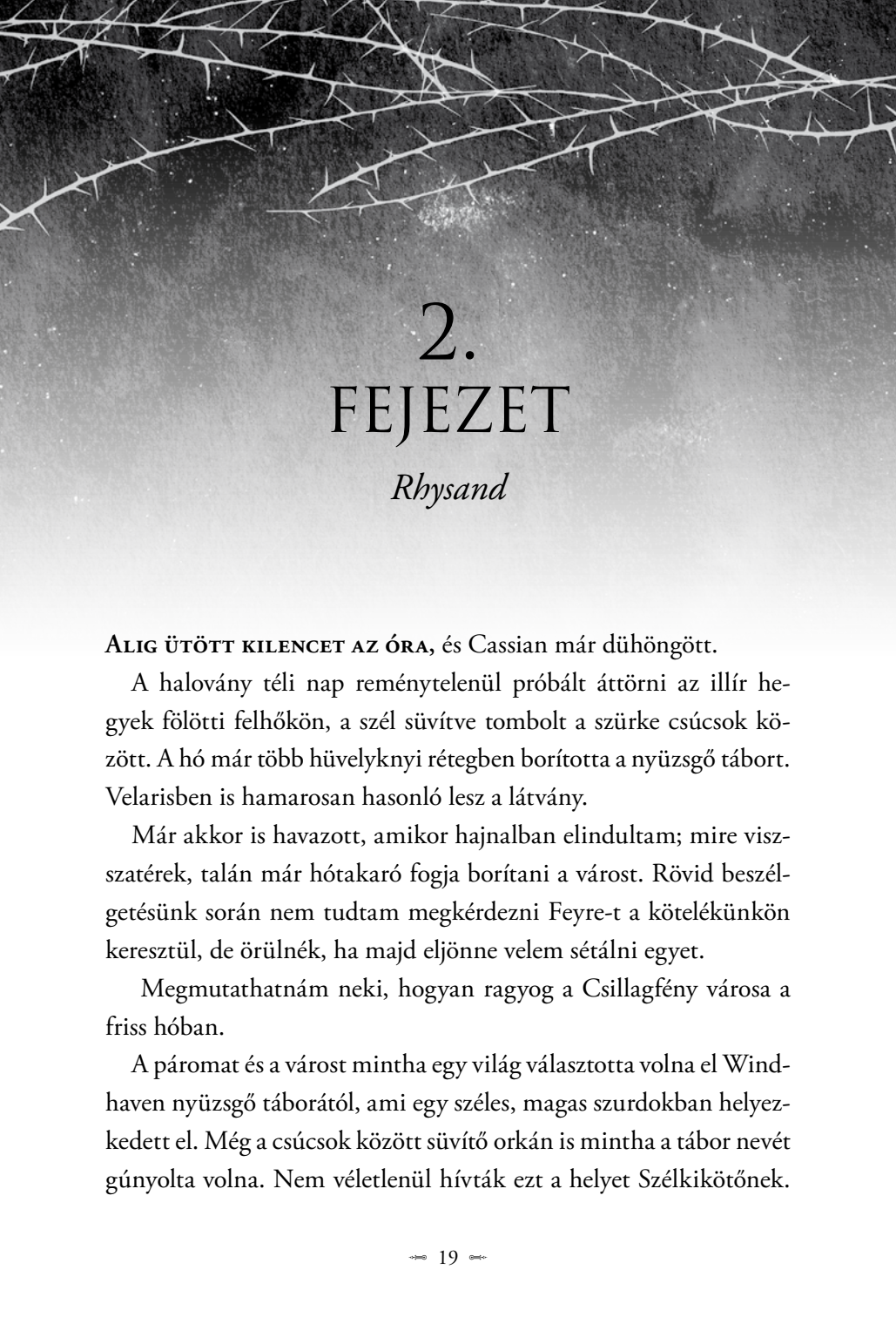
Ennyi ideig tartott a válasz? Az illír hegység valóban messze volt, de rendszerint pár percen belül válaszolt.

Érzéki nevetés. *Cassian úgy szitkozódott, hogy alig kapott levegőt. Jaj, szegény illír babácskám. Csak szenvedsz miattunk, ugye?*

Rhys nevetése felém hullámozott, láthatatlan éjkezővel a lelkem mélyét simogatta. Hirtelen szűnt meg, olyan hirtelen, ahogy jött. *Cassian belekötött Devlonba. Később jelentkezem.* Szerelmesen megsimogatta az érzékeimet és eltűnt.

Hamarosan részletesen be fog számolni, de most...

Mosolyogva néztem az ablakból az odakint keringőző hópelyheket.

2. FEJEZET

Rhysand

ALIG ÜTÖTT KILENCET AZ ÓRA, és Cassian már dühöngött.

A halovány téli nap reménytelenül próbált áttörni az illír hegyek fölötti felhőkön, a szél süvítve tombolt a szürke csúcsok között. A hó már több hüvelyknyi rétegben borította a nyüzsgő tábor. Velarisben is hamarosan hasonló lesz a látvány.

Már akkor is havazott, amikor hajnalban elindultam; mire visszatérek, talán már hótakaró fogja borítani a várost. Rövid beszélgetésünk során nem tudtam megkérdezni Feyre-t a kötelékünkön keresztül, de örülnék, ha majd eljönne velem sétálni egyet.

Megmutathatnám neki, hogyan ragyog a Csillagfény városa a friss hóban.

A páromat és a várost mintha egy világ választotta volna el Windhaven nyüzsgő táborától, ami egy széles, magas szurdokban helyezkedett el. Még a csúcsok között süvítő orkán is mintha a tábor nevét gúnyolta volna. Nem véletlenül hívták ezt a helyet Szélkikötőnek.

A szél most is épp hóderviseket keltett életre, de az illíreket ez sem tartotta vissza attól, hogy a napi teendőiket végezzék.

A harcosok számára ez a teendő az edzést jelentette a számos gyakorlótér valamelyikén, melyeket kör formában alakítottak ki a sziklás fennsíkon, ami meredeken szakadt alá a völgy keskeny aljáig. Azok a férfiak, akik nem válhattak harcosokká, különböző mesterseégeket űztek, kereskedtek, kovácsként vagy cipészként dolgoztak. A nők meg egyszerűen csak robotoltak.

Bár ők ezt nem így látták. Egyik nő sem. De a feladatuk ugyanaz volt, akár fiatalok voltak, akár idősek: főzés, takarítás, gyereknevelés, varrás, mosás... Persze ezek tiszteletre méltó feladatok, amit büszkén és a hasznosság tudatával is lehet végezni. De a nőknek nem volt más *választásuk*. Ha kibújtak a kötelességük alól, szigorúan megbüntették őket. Vagy a fél tucat tábori matróna egyike, vagy valamelyik férfi, aki az ellenőrzése alatt tartotta az életüket.

Amióta csak ismertem a tábor, így ment ez, még anyám korában is. Hónapokkal ezelőtt, a háborúban a világ újjászületett, a fal megszűnt, de néhány dolog mégsem változott. Főleg itt, ahol a változások lassabban mentek végbe, mint ahogy a gleccserek a hegyek között elolvadtak. Ezeknek a hagyományoknak évezredes története volt, és még senki sem kérdőjelezte meg őket.

Előttünk. Eddig.

Egy krétával megrajzolt küzdőtér szélén álltunk, és figyelmemet a nyüzsgő táborról Cassian vonta magára, aki harciasan állt szemben Devlonnal. Közömbös arcot vágtam.

– A lányok most a napfordulás előkészületekkel vannak elfoglalva – mondta a tábor vezetője, széles mellkasán keresztbe fonva a karját. – Az asszonyoknak minden segítség elkel, hogy időben elkészüljenek mindennel. A lányok csak a jövő héttől tudnak edzeni.

Már nem számoltam, hányféle változatban zajlott ez a beszélgetés az elmúlt évtizedekben, mióta Cassian nyomást próbált gyakorolni Devlonra.

A szél belekapott Cassian sötét hajába, de az arca gránitkemény maradt, miközben a harcshoz beszélt, aki egykor tömény undorral képzett ki bennünket.

– A lányok edzés *után* is segíthetnek az anyjuknak. Két órára csökkentjük az edzés idejét. A nap fennmaradó részének elégnek kell lennie ahhoz, hogy részt vegyenek az előkészületekben.

Devlon mogyoróbarna szeme pillantását rám emelte – néhány lányira álltunk egymástól.

– Ez parancs?

Álltam a tekintetét. Hiába volt koronám és mágikus erőm, igyekeznem kellett, hogy ne változzak vissza azzá a reszkető kisfiúvá, akit Devlon ötszáz éve egyszerűen behajított a küzdőtérre harcolni.

– Ha Cassian azt mondja, hogy parancs, akkor az.

A hosszú évek során, miközben ezt a csatát vívtuk Devlonnal és az illírekkel, felmerült bennem, hogy egyszerűen behatolhatnék a tudatába, a tudatukba, és egyetértésre kényszeríthetném őket. De voltak olyan határok, amiket nem tudtam, nem akartam átlépni. Cassian se bocsátaná meg nekem soha.

– Legyen egy óra! – morogta Devlon gőzölgő lehelettel.

– Kettő – kontrázott Cassian, és a szárnyai finoman megrebbentek. Keményen tartotta magát, erre kértem reggel.

Kemény lehetett a helyzet, ha a fivérem arra kért, hogy jöjjek vele. Pokolian kemény. Lehet, hogy valakinek állandóan jelen kellene lennie, amíg az illírek fel nem fogják végre, hányadán is állunk.

A háború mindannyiunkra harással volt. Teljesen elfoglalt bennünket az újjáépítés meg az emberek lakta területek, ahonnan azért

rimánkodtak, hogy találkozhassanak velünk. Na meg a többi tündérbirodalom, melyeknek egy fal nélküli világgal kellett szembenézniük, ahonnan ki tudja, mik bukkanhatnak elő... Nincs rá kapacitásunk, hogy valakit ideküldjünk. Most még nincs. Talán jövő nyáron, ha máshol valamelyest lecsillapodnak a kedélyek.

Devlon cimborái a szomszédos gyakorlótéren ácsorogtak. Cassiant és engem mustráltak, úgy, ahogy világléletükben csinálták, mióta az eszemet tudom. A vérszertartásban eleget lemészároltunk közülük az elmúlt évszázadok során, ami visszatartotta őket, de... Ők voltak azok, akik harcoltak és a vérüket adták az idei nyáron. Ők szenvedték el a legnagyobb veszteségeket, miután Hybern és az Üst ösztüzet zúdított rájuk.

Életben maradásuk az ügyességükről és Cassian vezetői képességeiről tanúskodott, de itt most a világtól elzárva tétlenkedtek, és ez kezdett kellemetlenné válni. Mi több, veszélyessé.

Senki sem felejtette el közülünk, hogy Amarantha uralkodása alatt néhányan a csapataik közül boldogan behódoltak neki. És tudom, hogy az illírek sem felejtették még el, hogy Amarantha bukása után az első hónapokat azzal töltöttük, hogy levadásszuk ezeket a mocskos bandákat. És kiiktassuk őket.

Igen, szükség lenne itt valakire. De később.

Devlon nem hagyta magát, izmos karját a mellkasán keresztbe fonva folytatta:

– A fiúk megérdemelnek egy szép napfordulót azok után, amin keresztülmentek. A lányok igazán adhatnának nekik egyet.

A gazfickó természetesen tudta, milyen fegyverhez nyúljon, nemcsak a szó szoros értelmében, hanem szavakban is.

– Minden reggel két óra edzés a lányoknak – mondta Cassian azon a kemény hangján, aminek a hallatán még én is befogtam a számat,

hacsak nem akartam azon nyomban megverekedni vele. Farkasszemet nézett Devlonnal. – *A fiúk* is segíthetnek a díszítésben, takarításban, főzésben. Nekik is van két kezük.

– Van, akinek igen – felelte Devlon. – De olyan is akad, aki csak egyvel tért haza.

Nem annyira láttam, mint inkább éreztem, milyen mély sebet ejtett a megjegyzésével Cassianen.

Ez volt a hadvezérség ára: egy jó vezér minden sebesülést, halálestet, heget, mindent a saját kudarcaként fogott fel. Itt lenni ezek között a harcosok között, látni a hiányzó végtagok után maradt csonkokat, a brutális sérüléseket, amik még mindig nem gyógyultak be, vagy soha nem is fognak...

– Kilencven perces legyen az edzés – jelentettem ki, és lecsillapítottam az ereimben felbuzgó sötét mágiát, ami utat keresett magának kifelé. Zsebre dugtam a kezem. Cassian bölcs előrelátással dühös arcot vágott, a szárnyait szélesre tárta. Devlon kinyitotta a száját, de megelőztem, mielőtt még valami ostobaságot mondott volna. – Másfél óra minden reggel, aztán elvégzik a házimunkát. A férfiak pedig segítenek, ahol tudnak. – A vízálló sátrak, kis kő- és faházak felé pillantottam, amelyek elszórva álltak a széles szurdokban és feljebb, a fás hegyoldalakon. – Devlon, ne feledkezz meg arról, hogy számos nőt is súlyos veszteségek értek. Lehet, hogy nem a kezüket veszítették el, de a férjük, fiuk, testvérük maradt a csatamezőn. Mindenki segítsen az ünnepi előkészületekben, és mindenki eddzen!

Cassian felé bökte az állammal, jelezve, hogy kövessen a tábor túlsó végén álló házba, amit félig-meddig állandó bázisként használtunk. Odabent nem volt ott olyan négyzetcentiméter, ahol Feyre és én ne lettünk volna együtt, hála az első napoknak, amelyek

nagyon vadak voltak – a kedvencem a konyhaasztal volt. Alig tudtam úgy Feyre közelében lenni, hogy ne vesszek el benne.

Milyen távolinak tűntek most ezek a napok! Mintha egy másik életben történt volna!

Pihenésre volna szükségem.

Haladtunk a keskeny, kétszintes ház felé az erdő mellett, a hó és a jég ropogott a csizmánk alatt.

Nem hosszas vakációra vágytam, és nem is arra, hogy elutazzak bárhová is. Mindössze arra, hogy ne csak egy-két lopott órát tölthessek a párommal.

Hogy néhány óránál többet aludhassak, és össze is bújhassunk végre. Az utóbbi időben vagy csak az egyik, vagy csak a másik sikerült, és ezt már tényleg nem lehet bírni. A legképtelenebb dolgokra voltam képes.

Múlt héten olyan elképesztően sok volt a munka, és közben annyira vágytam arra, hogy érezzem őt, az ízét, hogy repülés közben tettem magamévá, ahogy jöttünk lefelé a Szél házából a városi házukba. Velaris felett a magasban. Bárki megláthatott volna miniket, ha nem álcázom magunkat, amihez szükség volt néhány bonyolult manőverre is, amiket hónapokig terveztem, de ahogy hozzám simult, és kettesben szálltunk az égen, elég volt belenézniem kékekesszürke szemébe, és már gomboltam is ki a nadrágját.

A következő pillanatban már benne voltam, és majdnem egy háztetőbe csapódtunk, mintha egy illír kölyökkutya lettem volna. Feyre csak nevetett.

Rekedt nevetése hangjára értem a csúcsra.

Nem ez volt életem legjobb teljesítménye, és biztos voltam benne, hogy még mélyebbre fogok süllyedni, mielőtt a téli napforduló miatt lesz végre egy pihenőnapunk.

Elnyomtam magamban egyre erősödő vágyam, a végén már csak valami dübörgést éreztem a tudatom mélyén. Csak akkor szólaltam meg, amikor Cassiannel a fából készült bejárati ajtóhoz értünk.

– Van még valami, amiről tudnom kellene, ha már egyszer itt vagyok? – Az ajtófélfába rúgva leráztam a csizmámról a havat, és beléptem a házba. A konyhaasztal a helyiség közepén állt. Elhessegettem a képet, ahogy Feyre az asztal fölé hajol.

Cassian kifújta a levegőt, becsukta maga mögött az ajtót, behúzta a szárnyait és nekidőlt az ajtófélfának.

– Egyre nagyobb az elégedetlenség. És mivel annyi klán gyűlik össze a napfordulóra, még tovább is nőhet.

A mágiám kis szikrájával tüzet lobbantottam a kandallóban, a földszint gyorsan átmelegedett. Csak egy leheletnyi hatás volt, mégis enyhítette bennem a feszültséget, amit a mágiám, a sötét erőm örökös kontrollálása miatt éreztem. A nyavalyás asztal túloldalán foglaltam helyet, és keresztbe fontam a mellkasomon a karomat.

– Korábban már rendet tudtunk tenni ezen a szemétdombon. Most is menni fog.

Cassian a fejét rázta, vállig érő sötét haja csillogott az elülső ablakokon beeső halvány fényben.

– Ez most más. Korábban ellenünk, vagyis ellenem, ellened, az ellen volt kifogásuk, amilyenek és akik voltunk. De most *mi* küldtük őket harcolni. *Én* adtam rá parancsot, Rhys. És most nemcsak a harcosok, de a nők is zúgolódnak. Úgy gondolják, hogy bosszúból küldtük őket délre, amiatt, ahogy a gyerekkorunkban bántak velünk; meg vannak győződve arról, hogy bizonyos férfiakat azért küldtünk a frontvonalra, mert így akartunk megfizetni nekik.

Nem jó, egyáltalán nem jó ez így.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Óvatosnak kell lennünk. Derítsd ki, kitől ered a méreg, és vess véget a dolognak... De békésen intézd! – Felvont szemöldöke láttán megmagyaráztam: – Öldökléssel most nem jutunk előbbre.

Cassian az állat vakargatta.

– Igaz. – Egyáltalán nem olyan volt a helyzet, mint amikor leszámoltunk azokkal a mocskos bandákkal, amelyek mindenkit gátlástalanul terrorizáltak, aki az útjukba került.

Cassian körbenézett a félhomályos házban. Tekintete a kandeliónál állapodott meg, ahol az anyám annyit főzött a kiképzésünk alatt. Régi, ismerős fájdalomtól szorult össze a szívem. Az egész házból, minden négyzetcentiméteréből áradt a múlt.

– Sokan eljönnek a napfordulóra – folytatta Cassian. – Itt maradhatok, hogy szemmel tartsam őket. Ajándékokat osztogathatnék a gyerekeknek, nőknek. Olyan dolgokat, amikre tényleg szükségük van, de túl büszkék ahhoz, hogy kérjenek.

Jó ötlet. De...

– Ez még várhat. Azt szeretném, ha otthon lennél a napfordulón.

– Nem bánom...

– Otthon szeretnék látni, Velarisben. – Miután kinyitotta a száját, hogy valami illír zagyvaságot bökjön ki az illír-féle hűségéről, amiben még azok után is hitt, ahogy egész életében bántak vele, hozzátettem: – Együtt töltjük a napfordulót. Mindannyian.

Akkor is, ha főúrként kell nekik megparancsolnom.

Cassian oldalra billentette a fejét.

– Mi bánt?

– Semmi.

A dolgok jelen állása mellett igazán kevés okom volt panaszra. Nem lehetett nyomasztó problémának tekinteni, hogy szeretném rendszeresen ágyba vinni a páromat. Nem is tartozott másra, csak ránk.